

[Askjær Jørgensen]

ren, at det intet har med det at gøre. Jeg troede virkelig ikke, at det var så banale ting, der var begrundelsen for, at man vil forhøje det til 100.000 kr. Jeg skal gerne forklare ministeren, at dér tager man fejl.

Rahbæk Møller (SF):

Ministeren sagde, at en selskabslovgivning af den kvalitet, der i disse år gennemføres på EFs initiativ, ikke ville kunne gennemføres på regeringens initiativ. Jeg tror, at ministeren har ret, og jeg synes, det er meget beklageligt, at han har ret. For det første ligger der heri en meget negativ karakteristik af både den danske regering og det danske folketing. For det andet medfører det, når love er fremkommet på baggrund af EF-direktiver, at de i praksis er urørlige inden for de rammer, der er sat af direktivet. Dansk lovgivning kan ændres på dansk initiativ. Hvis forholdene ændres, hvis folketingets flertal ændres, kan vi blot lave den om. Men når love er fremkommet på baggrund af EF-direktiver, så kan de kun ændres inden for direktivernes rammer.

Derfor kan vi godt glæde os over, at EF tvinger os til at lave bedre selskabslove, men må samtidig se i øjnene, at den negative konsekvens af denne udvikling er, at vores handelfrihed langsomt bliver meget snævre ind af et tættere og tættere net af direktiver.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg forstår godt hr. Rahbæk Møllers lyst til at forklare sig. Jeg ser nu det mest værdifulde i hr. Rahbæk Møllers og hans ordførerkollegas understregning af, at det, vi er ved at foretage her, forekommer dem overordentlig fornuftigt.

Askjær Jørgensen (FP):

Det er nødvendigt, at jeg først beklager, at jeg ikke er så god til at tale på en måde, så industriministeren forstår det.

Når jeg antydede i min første ordførertale, at ministeren kunne gå hjem og bede sine medarbejdere om nogle ændringsforslag til denne lovgivning, gik det naturligvis ikke ud på, at ændringsforslagene skulle udarbejdes i denne weekend. Det er således, at vi i industriministeriet har nogle meget velkvalificerede og meget dygtige medarbejdere. Det har jeg erfaret igennem de 5-6 år, jeg har været

medlem af folketingets erhvervsudvalg. Det tror jeg jeg tidligere har sagt, og det tror jeg at ministeren og jeg er enige om.

Ude i det private erhvervsliv er det sådan, at når vi har overordnede medarbejdere, betroede medarbejdere, så plejer vi at yde dem den service, den venlighed, at vi på det tidligst mulige tidspunkt forklarer, hvilke arbejdsopgaver der kommer fremover, så kan man ligesom lettere overse det. Jeg mener faktisk, det er helt i orden, at en medarbejder fra ministeriet er her og påhører debatten, og jeg mener også, det er rimeligt, at man dér får noget at vide om, hvad de mærkelige mennesker i folketingets erhvervsudvalg kan finde på at ønske sig og finde på at spørge om. Det var altså ikke for at genere ministerens embedsmænd, tværtimod, det var en venlighed både over for ministeren og over for medarbejderne i ministeriet.

Vi hører så tit ministeren nævne erhvervsfremmeordningerne for at påberåbe sig og dokumentere, at man er så venlig over for de små erhvervsvirksomheder. Se, nu er det således, at jeg driver et anpartsselskab. Det handler med andre anpartsselskaber, både køb og salg, og det har jeg altså fået en hel del erfaring fra. Når vi skal sælge nogle ting til et anpartsselskab og studerer, hvorfor det nu er det anpartsselskab, som man egentlig ikke kendte, man skal sælge disse ting til – ja, man ved godt, at det er ting med hensyn til miljø og energi og sådan noget, der kan gives tilskud til – så finder man ud af, at et stort firma har etableret sig med et lille anpartsselskab for at kunne suge penge fra ordningerne. I hver eneste stor virksomhed er der ansat folk, der ikke har andet at bestille end at finde ud af, hvordan man kan suge de penge op. De står altså på spring, og hver eneste gang der luftes en tanke i avisen om, at sådan nogle ordninger skal lanceres, stiller de sig op i køen. Derfor er vi andre, der har de reelle små virksomheder, altid i den situation, at når vi når frem i køen til madskålen, er midlerne brugt op. Derfor har de små virksomheder i Danmark aldrig nogen sinde fået noget af det, ministeren påberåber sig at han giver de små erhvervsvirksomheder. Det burde ministeren vide. Det var altså en helt realistisk beretning fra det virkelige liv.

Hvis man tror – det gælder også fru Janne Normann – at der er større sikkerhed ved at sælge til et anpartsselskab, hvis kapital er